

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Středisko Služeb Kupónové Privatizace**, se sídlem Rybná 14, Praha 1, zast. Mgr. Lukášem Slaninou, advokátem se sídlem Komenského 266/3, Hradec Králové, proti **žalované: Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 27. 8. 2009, č. j. 2009/2260/110, ve znění opravného usnesení bankovní rady České národní banky ze dne 2. 6. 2011, č. j. 2011/1823/110, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2013, č. j. 11 Ca 338/2009 - 104,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 27. 8. 2009, č. j. 2009/2260/110, kterým byl zamítnut stěžovatelův rozklad proti rozhodnutí České národní banky ze dne 29. 4. 2009, č. j. 2009/2994/570. Opravným usnesením bankovní rady České národní banky ze dne 2. 6. 2011, č. j. 2011/1823/110, byl výrok rozhodnutí o rozkladu změněn tak, že se nesprávné datum podání rozkladu 29. 4. 2009 mění na datum 25. 5. 2009, které odpovídá tomu, kdy byl rozklad podán, jinak zůstalo rozhodnutí o rozkladu beze změny.

[2] Prvostupňovým správním rozhodnutím ze dne 29. 4. 2009 bylo konstatováno, že se stěžovatel dopustil správního deliktu dle § 187 písm. a) zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 30. 6. 2008 (dále „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“, není-li výslovně řečeno, že jde o znění účinné k jinému dni) tím, že minimálně od srpna 2004 do 19. 12. 2007 poskytoval investiční službu obchodování s investičními nástroji na vlastní účet [§ 4 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu] ve vztahu k akciím společnosti ŠTI Holding, a. s. (dále jen „ŠTI Holding“), čímž stěžovatel porušil zákaz poskytování hlavní investiční služby dle § 4 odst. 5 zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Za tento skutek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 500 000 Kč. Dále bylo prvostupňovým správním rozhodnutím zastaveno řízení ve věci podezření, že stěžovatel poskytoval investiční službu správa investičních

nástrojů podle § 4 odst. 3 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu akcionářům společnosti Teplárna České Budějovice, a.s. (dále jen „Teplárna České Budějovice“).

[3] Městský soud v napadeném rozsudku připomenul, že Komise pro cenné papíry stěžovateli rozhodnutím ze dne 1. 8. 2005, č. j. 51/So/91/2004/15, uložila pokutu za porušení zákona o podnikání na kapitálovém trhu za neoprávněné poskytování investičních služeb akcionářům společnosti ŠTI Holding a společnosti Teplárna České Budějovice. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl Komisí pro cenné papíry zamítnut a zamítnuta byla i žaloba proti tomuto rozhodnutí o rozkladu, a to rozsudkem městského soudu ze dne 23. 11. 2006, č. j. 10 Ca 16/2006 - 137, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nsssoud.cz). Následně pak městský soud rozsudkem ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 152/2008 - 309, rozhodnutí Komise pro cenné papíry zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Návazně byla vydána rozhodnutí, jejichž přezkum byl předmětem řízení před městským soudem, ze kterého vzešel nynější kasační stížnosti napadený rozsudek.

[4] Městský soud konstatoval, že byla splněna podmínka soustavnosti stěžovatelova jednání. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel zaslal akcionářům společnosti ŠTI Holding nejen přípis ze dne 6. 8. 2004, jehož součástí byla i smlouva s nabídkou na odkup akcií, ale činil i další úkony, které s tímto úkonem souvisely a svým obsahem byly další výzvou a urgencí směřující k tomu, aby nabídku k odkoupení akcií realizovali. Je zřejmé, že tyto dopisy byly zaslány velkému okruhu akcionářů (cca 2 000 akcionářů) a byly zaslány opakovaně. Nelze přitom souhlasit s tím, že by nešlo přihlídnout i k následným dopisům, které stěžovatel rozesílal, když je zřejmá jejich vzájemná souvislost s přípisem ze dne 6. 8. 2004. Městský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286, kde byl uveden závěr, že znak soustavnosti nelze zužovat pouze na časovou rovinu, ale je nutno akcentovat i rozsah činnosti stěžovatele.

[5] Ani námitku umělého rozdělování transakce na dvě části městský soud neshledal důvodnou, jelikož správní orgány posuzovaly stěžovatelovo jednání komplexně. Důvodná nebyla ani námitka, že se správní orgány nezabývaly otázkou uzavření smlouvy, zde městský soud odkázal na podrobné vypořádání této námitky ze strany Nejvyššího správního soudu v již zmíněném rozsudku ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286. Městský soud trval na tom, že jednání stěžovatele je nutno posoudit komplexně, nelze jej omezit pouze na uzavření smluv, proto také stěžovatelovo jednání bylo posuzováno od samého počátku, kdy bylo zjištěno, že dne 6. 8. 2004 rozeslal výše uvedené dopisy, až do doby, kdy bylo zjištěno, že docházelo k realizaci těchto smluv.

[6] Městský soud se neztotožnil ani se stěžovatelovou obranou, že jeho činnost nebyla provozována za účelem zisku. Správní orgány dle městského soudu tuto otázku přesvědčivě rozebraly, když poukázaly na stanovky stěžovatele, jeho nekalosoutěžní žalobu, kde sám stěžovatel namítal, že nemůže realizovat zisk v důsledku jednání tehdy žalovaného subjektu. Správní orgány též poukázaly na to, že v době, kdy stěžovatel nabízel odkup akcií za 1 000 Kč za kus, jiný obchodník s cennými papíry nakupoval stejné akcie za 1 200 Kč za akcií. Městský soud tak konstatoval, že stěžovatel nepřinesl nic, co by mohlo změnit názor, který k dané problematice v předchozím řízení vyslovil Nejvyšší správní soud. Dle městského soudu správní orgány nepochybily, když ve vztahu k otázce přiměřenosti odměny neprovedly důkaz spisem Krajského soudu v Ostravě, kde se spor týkal zcela jiného subjektu. Případné náklady jiného subjektu nemohou být argumentem pro to, že stěžovatel nevykonával činnost za účelem zisku.

[7] S otázkou věrohodnosti účetních výkazů se dle městského soudu vypořádaly jak správní orgány obou stupňů, tak zejména Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení. Stěžovatelova argumentace účetnictvím, které nic neprokazuje, je irelevantní.

[8] Městský soud dále dospěl k závěru, že i přesto, že v průběhu správního řízení došlo ke změně právní úpravy, bylo by jednání stěžovatele postižitelné i podle nové právní úpravy. Podle § 4a zákona o podnikání na kapitálovém trhu účinného v době vydání napadeného správního rozhodnutí nesměl nikdo poskytovat hlavní investiční služby bez povolení, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis nestanovil jinak. Výjimky z povolení byly obsaženy v § 4b daného zákona, přičemž dle z § 4b odst. 2 vyplývalo, že povolení k obchodování s investičními nástroji na vlastní účet se vyžaduje, je-li provozováno tvůrcem trhu. Dle § 4b odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu účinného v době vydání napadeného správního rozhodnutí byla tvůrcem trhu osoba, která na finančním trhu obchoduje na vlastní účet s investičními nástroji tak, že průběžně nabízí účastníkům příslušného trhu nebo jeho části příležitost uzavřít s ní obchod týkající se investičního nástroje za jí stanovenou cenu. Tvůrcem trhu je také osoba, která pravidelně a systematicky mimo regulovaný trh se sídlem v členském státě Evropské unie nebo mimo mnohostranný obchodní systém provozovaný osobou se sídlem v členském státě Evropské unie nabízí třetím osobám příležitost uzavřít s ní obchod týkající se investičního nástroje. Městský soud shledal, že stěžovatel nekonal pouze jednorázově, nýbrž u něj šlo o soustavnou, opakovanou činnost, což je hlavním znakem tvůrce trhu. I za nyní účinné právní úpravy by jednání stěžovatele naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu dle § 164 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, jehož se dopustí právnická nebo fyzická osoba, která neoprávněně nabízí nebo vykonává činnost podle tohoto zákona.

[9] Tvzení o kvalitě stěžovatelem poskytovaných služeb a odmítání dotazů či stížností akcionářů byla z pohledu uplatnění sankční odpovědnosti irelevantní. To platí i o tvrzení žalobce ve vztahu ke společnosti ATLANTIK finanční trhy, a. s. (dále jen „ATLANTIK finanční trhy“).

[10] Důvodné nebyly ani námitky ve vztahu k výši sankce. Městský soud shledal, že se žalovaná majetkovými poměry stěžovatele zabývala. V rozvaze za rok 2008 stěžovatel vykázal krátkodobý majetek ve výši 23 318 000 Kč a pasiva ve výši 23 317 000 Kč, dále bylo zjištěno, že majetkové poměry stěžovatele byly úzce provázány s poměry fyzické osoby jeho jednatele. Ze skutečnosti, že stěžovatel oslovil přes 2 000 akcionářů, bylo nutno dovodit, že stěžovatel měl další zdroje financování. Správní orgány přihledly k faktickému jednání stěžovatele, které použily jako základ pro odhad jeho majetkových poměrů. Cílem stěžovatele bylo shromáždit minimálně 3 % akciových podílů společnosti ŠTI Holding, což představovalo částku 6 935 970 Kč. Městský soud v dané souvislosti poukázal na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286, že za situace, kdy bylo správními orgány provedeno přehledné zhodnocení majetkové situace stěžovatele, nepostačí stěžovateli, aby pouze tvrdil nějaké skutečnosti, ale musel by je též doložit. Stěžovatel nepředložil účetnictví, které by splňovalo zákonné požadavky, svým vlastním jednáním se tak dostal do situace, kdy neprokázal své majetkové poměry. Pokud tvrdil, že pokuta by byla likvidační, měl svá tvrzení doložit.

[11] Městský soud neshledal žádnou z námitek důvodnou, a tak žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[12] V kasační stížnosti stěžovatel připustil, že učinil první jednorázovou nabídku na odkup akcií ze dne 6. 8. 2004 s příloženou kupní smlouvou, kterou zaslal cca 2 000 akcionářům společnosti ŠTI Holding. Nicméně poté nikdy všem 2 000 akcionářům nic nezasílal. Městský soud nerozlišuje počet adresátů první nabídky ze dne 6. 8. 2004 a počet adresátů dalších dopisů (ze dne 15. 9. 2004, 23. 9. 2004, 8. 12. 2004 a 5. 4. 2005). Dopisy ze dne 15. 9. 2004, 23. 9. 2004 a 8. 12. 2004 byly zaslány akcionářům, kteří stěžovateli na základě první nabídky zaslali podepsané smlouvy. Na základě těchto dopisů tak stěžovatel nemohl dosáhnout uzavření smluv. Dopisem ze dne 5. 4. 2005 nazvaným „*upomínka II.*“ stěžovatel nabízel uzavření smlouvy o úschově a finančním poradenství. Následné dopisy tak nemohly směřovat k uzavření smlouvy o převodu akcií.

[13] Stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný závěr městského soudu, že nekonal pouze jednorázově, nýbrž že šlo o opakovanou, soustavnou činnost, což je hlavním znakem tvůrce trhu. Není jasné, na základě jakých úvah dospěl městský soud k tomu, že následné dopisy byly urgencí směřující k tomu, aby akcionáři uzavřeli smlouvu o převodu akcií, a že jejich smyslem bylo uzavření této smlouvy. Městský soud ani neuvedl, jak mohl dopisem ze dne 5. 4. 2005, kterým stěžovatel nabízel akcionářům finanční poradenství, nabízet zcela jinou smlouvu o převodu akcií.

[14] Mezi závěry městského soudu a skutkovými zjištěními je dle stěžovatele extrémní rozpor, který sám o sobě svědčí pro zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí žalované.

[15] Stěžovatel má za to, že jedním z kritérií, která musela být zhodnocena při určení výše sankce, bylo i ohrožení zájmu akcionářů. To správní orgán odůvodňoval tím, že jiný obchodník, ATLANTIK finanční trhy, v dané době odkupoval akcie za cenu o 200 Kč vyšší a že akcionáři mohli při využití kvalifikovaných služeb dosáhnout lepší ceny při odkupu svých akcií. To, že by ATLANTIK finanční trhy nabízel za akcie cenu 1 200 Kč, nebylo ničím prokázáno, nabídka odkupu akcií založená ve správním spise je až z pozdějších dat (3. 11. 2004 a 22. 2. 2005). Nebylo tak možno dospět k závěru, že v době nabídky stěžovatele nebyla jeho nabídka nejvýhodnější.

[16] Oproti původnímu řízení došlo ke změně právní úpravy. Stěžovatel vyjádřil názor, že dle nové právní úpravy platné v době rozhodování správního orgánu nebyly jeho činy deliktním jednáním. S ohledem na novou právní úpravu je deliktem nabízení příležitosti uzavřít obchod. Z důvodu jiné právní situace je pak bezpředmětný odkaz na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 127/2007.

[17] Stěžovatel dodal, že údajný ziskový charakter jeho činnosti nelze odvozovat od jiných nabídek na odkup za akcií za cenu 1 200 Kč, stejně jako údajný ziskový charakter jeho jednání v řízení vedeném pod sp. zn. 41 Cm 194/2004. Městský soud se vůbec nevypořádal s navrženým důkazem výslechem JUDr. Miloše Bláhy, kterým by bylo prokázáno, že se nejednalo o tvrzení stěžovatele.

[18] Stěžovatel dle svého vyjádření předložil správnímu orgánu aktuální účetní výkazy, z nichž vyplynulo, že nedisponuje žádnými finančními prostředky. Správní orgán však tyto výkazy neakceptoval, ale vytvořil vlastní konstrukce a teorie, na základě kterých dospěl k závěru, že disponuje dostatečnými finančními prostředky a pokuta pro něj nebude likvidační. Městský soud se však nezabýval jeho věcnými námitkami. Posouzena měla být majetková situace stěžovatele v roce 2009, přesto správní orgány vycházely ze skutečností, které nastaly v roce 2004 a 2005. Pokud by něco měl v minulosti (což popřel), neznamená to, že má nějaký majetek též v současnosti. Stěžovatel rovněž před městským soudem namítal, že v roce 2005 a 2006 nenabyl žádné akcie, když pro takový závěr neexistují žádná skutková zjištění. Správní orgán přitom na údajném nezachycení nákupů v roce 2005 a 2006 v účetnictví stěžovatele založil závěr o nevěrohodnosti jeho účetních výkazů. Městský soud se s danou námitkou vůbec nevypořádal. Neexistuje žádné skutkové zjištění, že by o svých příjmech řádně neúčtoval, ani touto námitkou se soud vůbec nezabýval. Stejně tak městský soud nepostihl námitky týkající se údajného úvěru, úročení nesplatných pohledávek, porušení zákonných povinností účastníka, zneužití práva a vyvolání stavu důkazní nouze.

[19] Stěžovatel namítl rovněž nepřezkoumatelnost závěru správního orgánu o jeho mnohamilionovém majetku z rozeslání cca 2 000 dopisů. Není zřejmé, jak z této skutečnosti lze vyvodit, že má majetek v řádu mnoha milionů korun. Stěžovatel vznesl námitky i proti tomu, že městský soud neshledal důvody pro snížení sankce z důvodu důraznosti jednání stěžovatele spočívající v opakované korespondenci a upomínce. Žádnou další korespondenci nenabízel příležitost uzavřít obchod, tyto dopisy jsou tak ve vztahu k výši pokuty nepodstatné.

[20] Nedůvěryhodnost účetních dokladů stěžovatele byla ze strany správních orgánů i městského soudu zpochybněna z důvodu, že nebyly autorizovány. Stěžovatel namítl, že český právní řád nezná žádnou autorizaci účetních výkazů, její absence proto nemůže zpochybnit jeho účetnictví.

[21] Správní orgán založil odhad majetkové situace stěžovatele na údajné potřebě částky 6 935 970 Kč z důvodu cíle shromáždit 3 % akcií společnosti ŠTI Holding a na tomto základě dospěl k závěru o dostatku volných prostředků u stěžovatele. Ačkoli stěžovatel dle svého mínění ve svých podáních vysvětlil, jak lze bez jakéhokoli kapitálu provozovat mnohamilionové transakce, městský soud se s tím vůbec nevypořádal. Cíl shromáždit 3 % akcií dané společnosti vycházel ze situace roku 2004, z toho však již nelze nic dovozovat k roku 2009. Městský soud tak dle stěžovatele neobjasnil, na základě jaké úvahy dospěl k tomu, že i v roce 2009 disponuje dostatečným majetkem.

[22] V minulém rozsudku Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 9 Afs 127/2007) byla posuzována podmínka soustavnosti jednání stěžovatele k povaze poskytování hlavní investiční služby, která byla chápána jako podnikání. Dle stěžovatele však nyní nejde o daný případ s ohledem na novou právní úpravu, kdy má soustavnost-opakovanost být posuzována ve vztahu k § 4b odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu účinnému v době rozhodování správního orgánu. Soustavnost-opakovanost tak musely správní orgány a městský soud posoudit ve vztahu k tomuto ustanovení, což však neučinily.

[23] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že názory soudu i správních orgánů ohledně vykazování nevyfakturovaných a nesplatných nákladů nebyly správné, když nebyly nadány odbornou znalostí v oboru účetnictví. Stěžovatel navrhoval výslech znalce v oboru účetnictví, městský soud se však tímto vůbec nezabýval. S jednotlivými námitkami v žalobě se nelze vypořádat tak, jak učinil městský soud, když konstatoval, že správní orgán věc posoudil komplexně.

[24] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a aby případně zrušil i rozhodnutí žalované.

III. Vyjádření žalované

[25] Žalovaná uvedla, že ve správních rozhodnutích byla změna právní úpravy rozebrána a je z nich patrné, že stěžovatel nabízel příležitosti uzavřít obchod pravidelně a systematicky. První oslovení akcionářů dopisy je třeba považovat za formu propagace služeb. V období následujícím byl stěžovatel kdykoli připraven příslušný obchod s akcionáři uzavřít. Systematičnost spočívá v cíleném oslovení akcionářů konkrétní společnosti a další práci s kmenem zájemců o jeho službu. Tím stěžovatel naplnil definiční znak tvůrce trhu a na jeho jednání přestala být aplikovatelná výjimka z povinnosti mít povolení. Protiprávní jednání je spojeno s veškerou činností patřící pod pojem obchodování, tedy i závěrečné převzetí akcií a vypořádání obchodu.

[26] Městský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel činil další úkony, aby byla zrealizována nabídka na odkoupení akcií. Těmito úkony je následující korespondence. Žalovaná přitom nikdy netvrdila, že další dopisy stěžovatel zasílal jiným osobám, než se kterými uzavřel smlouvu.

[27] Městský soud shledal irelevantním tvrzení, že žalobce nabízel nejlepší cenu za akcie, neboť stěžovateli bylo vytýkáno, že poskytuje investiční službu bez potřebného povolení. K tvrzení stěžovatele o nedostatečnosti posouzení otázky sankce žalovaná uvedla, že okolnosti týkající se zjišťování majetkových poměrů se od roku 2005 podstatně nezměnily. Otázka nabytí akcií byla posuzována v souvislosti s věrohodností a kontinuitou účetnictví a vycházela z předpokladu, že účastník řízení v roce 2007 vykázal příjem za prodej akcií ve výši 23 317 000 Kč. Tyto akcie

musel předtím nabýt, aniž by o tom bylo účtováno. Tvrzení, že stěžovatel neměl žádné příjmy, je v rozporu s jeho výkazy. Stěžovateli nebylo vytykáno, že jeho výkazy nejsou autorizovány, jednalo se o podpůrný argument, že na stěžovatelovy výkazy nelze spoléhat. Výslech znalce z oboru účetnictví stěžovatel nenavrhol a v průběhu řízení nezpochybňoval schopnost žalované udělat si úsudek o údajích zachycených v účetnictví.

[28] Žalovaná navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika stěžovatele

[29] Stěžovatel v replice trval na tom, že nikdy po prvním dopise neučinil žádný krok k nabídnutí příležitosti uzavřít obchod. Opakovaná činnost dle jeho názoru nenastala. Stěžovatel zopakoval svůj názor, že i kdyby akcie vyzvedával a prováděl rubopis, mohl tak činit jen u akcionářů, s nimiž měl již uzavřenou smlouvu, čímž však nemohl naplňovat skutkovou podstatu nabízení příležitosti uzavřít obchod. Sama žalovaná ve vyjádření výslovně uvedla, že netvrdila, že by další dopisy stěžovatel zaslal jiným osobám než akcionářům, se kterými uzavřel smlouvu. Je pak logické, že se svou činností ani teoreticky nemohl pokoušet uzavřít smlouvy s dalšími akcionáři.

[30] Stěžovatel zdůraznil, že *opakovaně* nenabízel příležitost uzavřít obchod. Jednorázové nabízení této příležitosti ve velkém rozsahu nemůže spadat pod zákonem vymezené zakázané jednání. Skutečnost, že výkazy nebyly autorizovány, dle mínění stěžovatele hrála v rozhodnutí žalované značnou roli při odmítnutí důkazní hodnoty jeho účetnictví.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[31] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V. a) Změna právní úpravy a výklad právní úpravy v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008

[32] Zákonem č. 230/2008 Sb. byl s účinností ode dne 1. 7. 2008 změněn zákon o podnikání na kapitálovém trhu, změny se dotkly též vymezení investičních služeb, k jejichž provozování je potřeba povolení.

[33] Stěžovateli byla uložena pokuta za správní delikt dle § 187 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2008, jehož skutková podstata spočívala v tom, že bez povolení nebo registrace byla vykonávána činnost, ke které je třeba povolení nebo registrace. Naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu bylo spatřováno v porušení § 4 odst. 5 daného zákona, dle něhož poskytovat hlavní investiční službu nebo doplňkovou investiční službu podle § 4 odstavce 3 písm. a) může pouze obchodník s cennými papíry, nestanoví-li zákon jinak. Stěžovatel přitom dle správních orgánů poskytoval bez povolení hlavní investiční službu obchodování s investičními nástroji na vlastní účet.

[34] Stěžovatel namítl, že dle nové právní úpravy by ke své činnosti nepotřeboval povolení a jeho činnost by dle nové právní úpravy nenaplňovala znaky správního deliktu.

[35] Došlo-li ke změně právní úpravy v průběhu řízení před správními orgány, které se týká uložení sankce za správní delikt, je třeba zhodnotit, zda by jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu podle právní úpravy účinné ke dni jeho spáchání bylo postižitelné i podle nové právní úpravy. Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“ Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře (rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27; publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS) dovodil, že ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 *in fine* Listiny základních práv a svobod platí i v řízení o sankci za správní delikty. Ve svých důsledcích to znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec umožňuje dané jednání postihnout jako nějaký správní delikt, a pokud ano, zda trest za takový delikt je podle nového práva mírnější nebo přísnější než trest podle práva starého.

[36] Nejvyšší správní soud tak prověřoval, zda k poskytování hlavní investiční služby obchodování s investičními nástroji na vlastní účet [§ 4 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu] by stěžovatel potřeboval k 1. 7. 2008 povolení. Dle nové úpravy v § 164 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně vykonává nebo nabízí činnost podle tohoto zákona. Pokud by stěžovatel i za nové úpravy potřeboval ke své činnosti povolení, bylo by jej možno postihnout za správní delikt podle uvedeného ustanovení.

[37] Obecnou nutnost mít povolení stanovuje § 4a zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008, dle něhož „*[h]lavní investiční služby a doplňkovou investiční službu uvedenou v § 4 odst. 3 písm. a) nesmí nikdo poskytovat bez povolení vydaného Českou národní bankou, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis nestanoví jinak.*“ Výjimky z nutnosti mít povolení obsahuje § 4b daného zákona, dle jeho odst. 1 písm. c): „*K poskytování investiční služby se nevyžaduje povolení podle tohoto zákona, jde-li o obchodování na vlastní účet s investičními nástroji, pokud je prováděno osobou, která neposkytuje jinou hlavní investiční službu.*“

[38] Správní orgány netvrdily, že by kromě obchodování na vlastní účet s investičními nástroji stěžovatel provozoval další hlavní investiční službu. Jejich zjištění skutkového stavu nebylo tak rozsáhlé, jak tomu bylo v trestním řízení vedeném proti předsedovi stěžovatele, který byl odsouzen za trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku. Soudy se v trestním řízení rovněž zabývaly otázkou, zda by nynější stěžovatel před Nejvyšším správním soudem, potřeboval ke své činnosti povolení, jímž nedisponoval. Nejvyšší soud přitom v trestním řízení dospěl k závěru, že takové povolení by bylo potřeba i za právní úpravy po 1. 7. 2008 (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2010, sp. zn. 5 Tdo 1105/2009, dostupné z www.nsoud.cz, které bylo aprobováno Ústavním soudem v usnesení ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. I. ÚS 2393/10, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>). Soudy v trestním řízení došly k závěru, že nynější stěžovatel před Nejvyšším správním soudem získal nebo se snažil získat do držení a správy cenné papíry v celkové odhadované hodnotě 15 870 072 Kč. Rozsáhlejší skutková zjištění orgánů činných v trestním řízení zahrnovala kromě jednání vůči společnosti ŠTI Holding (toto jednání posuzovaly rovněž správní orgány v nynější věci) též jednání vůči emitentům KABELNOVA Děčín-Podmokly, a. s., a II. EPIC Holding, a. s., o nichž není ve správním spise žalované ani zmínka. Na základě těchto rozsáhlejších skutkových zjištění pak mohl v trestním řízení Nejvyšší soud ve výše citovaném usnesení sp. zn. 5 Tdo 1105/2009 konstatovat, že pohledem nové právní úpravy obviněný ve funkci statutárního orgánu nynějšího stěžovatele „*prokazatelně provozoval a nabízel ne jednu hlavní investiční službu, ale podle nové právní úpravy nejméně dvě hlavní investiční služby, na které je třeba povolení podle § 4a zákona o podnikání na kapitálovém trhu.*“ Nejvyšší soud v dané souvislosti poukazyval na další hlavní investiční službu dle § 4 odst. 2 písm. e) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, tj. investiční poradenství týkající se investičních nástrojů.

[39] Správní orgány v nynější věci však nezjistily, a tudíž ani neprokazovaly, že by stěžovatel provozoval vedle obchodování na vlastní účet další hlavní investiční službu. Již s ohledem na to, že správní orgány v nynější věci měly skutková zjištění užší než soudy trestním řízením, se nelze vydat stejnou cestou, jak to učinil Nejvyšší soud v citovaném usnesení sp. zn. 5 Tdo 1105/2009.

[40] Naopak, s ohledem na užší rozsah skutkových zjištění správních orgánů, má pro nynější věc význam § 4b odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném k 1. 7. 2008, jde o zvláštní právní úpravu směřující vůči tzv. tvůrcům trhu, dle níž: *„K obchodování na vlastní účet s investičními nástroji se vyžaduje povolení podle tohoto zákona, je-li prováděno tvůrcem trhu (odstavec 3); to neplatí, pokud tvůrce trhu obchoduje s investičními nástroji*

- a) *na vlastní účet v souvislosti se svou rozhodující činností a obchodování na vlastní účet nepatří mezi rozhodující činnosti osoby, která ovládá tvůrce trhu, osoby, která je ovládána tvůrcem trhu, nebo osob ovládaných stejnou osobou jako tvůrce trhu,*
- b) *na vlastní účet vyhradně za účelem snížení rizika z obchodů uzavřených na trhu s investičními nástroji uvedenými v § 3 odst. 1 písm. d) až k),*
- c) *na vlastní účet výlučně s účastníky příslušného trhu investičních nástrojů a vypořádání obchodů s těmito investičními nástroji je zaručeno účastníky vypořádacího systému takového trhu, nebo*
- d) *na účet jiných účastníků trhu s investičními nástroji uvedenými v § 3 odst. 1 písm. d) až k) nebo pro ně vytváří ceny a vypořádání těchto obchodů je zaručeno účastníky vypořádacího systému takového trhu.“*

[41] Vzhledem k tomu, že v nynější věci není sporná skutečnost, že nebyla naplněna žádná z výjimek v písm. a) až d) v § 4b odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, má zásadní význam zhodnocení, zda stěžovatel naplňoval znaky tvůrce trhu. V případě, že by je naplňoval, dle § 4b odst. 2, věty před středníkem, daného zákona by potřeboval ke své činnosti povolení, které neměl. Naopak pokud by tyto znaky nenaplňoval, skutková zjištění správních orgánů by nepostačovala pro závěr, že by povolení potřeboval a že jej tak bylo možno trestat i podle právní úpravy v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008.

[42] Zákon o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném k 1. 7. 2008 měl přitom v § 4b odst. 3 dvě definice tvůrce trhu. Zaprvé: *„Tvůrcem trhu se v tomto zákoně rozumí osoba, která na finančním trhu obchoduje na vlastní účet s investičními nástroji tak, že průběžně nabízí účastníkům příslušného trhu nebo jeho části příležitost uzavřít s ní obchod týkající se investičního nástroje za jí stanovenou cenu.“* Zadruhé: *„Tvůrcem trhu podle odstavce 2 je vždy i osoba, která pravidelně a systematicky mimo regulovaný trh se sídlem v členském státě Evropské unie nebo mimo mnohostranný obchodní systém provozovaný osobou se sídlem v členském státě Evropské unie nabízí třetím osobám příležitost uzavřít s ní obchod týkající se investičního nástroje.“*

[43] První zákonná definice tvůrce trhu vychází z čl. 4 odst. 1 bodu 8) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES, o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (dále jen „směrnice 2004/39/ES“). Dle tohoto ustanovení směrnice je tvůrcem trhu *„osoba, která trvale působí na finančních trzích jako osoba ochotná obchodovat na vlastní účet formou nákupu a prodeje finančních nástrojů za použití vlastního kapitálu a za ceny, které si sama stanoví.“*

[44] V dané souvislosti je nutno zmínit, že slovo „trvale“ užitě v právě citované části české verze směrnice je nutno vnímat ve významu, jaký vyplývá z většiny jiných jazykových znění, totiž že jde o průběžné (kontinuální) působení spojené s ochotou obchodovat (srov. „on a continuous basis“ v anglické verzi; „auf kontinuierlicher Basis“ v německé verzi; „su base continua“ v italské verzi; „de manière continue“ ve francouzské verzi; „kontinuirano“ ve slovinské verzi; „în mod continuu“ v rumunské verzi). Byť lze najít i jiné jazykové mutace, které vykazují větší či menší významové odchylky různými směry („systematycznie“ v polské verzi; „regularmente“ [tj. pravidelně] ve španělské verzi; „neustále“ ve slovenské verzi), vzhledem k ojedinělosti a vzájemné nekonzistentnosti těchto dalších jazykových verzí nemohou být určující při hledání přesného významu vykládaného pojmu. Uvedené nedokonalosti české mutace směrnice si ostatně povšiml i zákonodárce, který v zákoně

o podnikání na kapitálovém trhu v první definici tvůrce trhu použil slovo „*průběžně*“, které přesně respektuje většinu jazykových mutací směrnice.

[45] Druhá definice tvůrce trhu v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu vychází z čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2004/39/ES, který uvádí výjimky z působnosti směrnice, jež v čl. 5 odst. 1 stanoví požadavek na předchozí povolení k poskytování investičních služeb nebo výkonu činností formou výkonu povolání nebo podnikání. Druhá definice tvůrce trhu v zákoně zjevně vychází z této Nejvyšším správním soudem podtržením zvýrazněné části čl. 2 odst. 1 písm. d) dané směrnice: „*Tato směrnice se nevztahuje na osoby, které neposkytují žádné investiční služby ani nevykonávají žádné činnosti kromě obchodování na vlastní účet, pokud nejsou tvůrci trhu nebo organizované, často a systematicky neobchodují na vlastní účet mimo regulovaný trh nebo MTF* [tj. mnohostranné systémy obchodování; poznámka NSS] *formou poskytování systému přístupného třetím osobám za účelem obchodování s nimi.*“ Smyslem právě citovaného čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice je mj. vymezení zvláštní skupiny osob, které potřebují povolení i k obchodování na vlastní účet (tj. osob, na které nedopadá obecná vyluka z této povinnosti stanovená pro obchodování na vlastní účet), což je zjevně i smyslem druhé definice tvůrce trhu. Druhá definice je omezena jen pro účely § 4b odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu (je uvozena taktó: „*tvůrcem trhu podle odstavce 2°*“), nicméně právě v kombinaci s § 4b odst. 2 daného zákona dosahuje taktéž vymezení zvláštní skupiny osob, které potřebují povolení i k obchodování na vlastní účet.

[46] V souladu s požadavkem eurokonformního výkladu je třeba zohlednit ta ustanovení směrnice, která byla předobrazem příslušných ustanovení v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu. To je v nynější věci podstatné pro výklad sousloví „nabízí účastníkům příležitost uzavřít obchod“ v první definici tvůrce trhu v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu, což je v návaznosti na čl. 4 odst. 1 bodu 8) směrnice třeba vnímat jako *vyjádření ochoty* obchodovat na vlastní účet. Naopak shodné sousloví „nabízí třetím osobám příležitost uzavřít obchod“ užitě v druhé definici tvůrce trhu je třeba vnímat poněkud striktněji tak, že zde musí být dána užší souvislost s faktickým obchodováním, viz negativní podmínku „*organizované, často a systematicky neobchodují*“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2004/39/ES.

*V. b) Hodnocení jednání stěžovatele vůči právní úpravě v zákoně
o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008*

[47] Žalovaná neakceptovala stěžovatelův restriktivní výklad pojmu „nabízí příležitost uzavřít obchod“, což je dle názoru zdejšího soudu přiléhavý přístup k okolnostem nynějšího případu. V takovém případě je nutno zkoumat naplnění znaků tvůrce trhu dle první zákonné definice, u něž skutečně nelze akceptovat restriktivní výklad pojmu „nabízí příležitost uzavřít obchod“ (viz bod [46] tohoto rozsudku).

[48] Byť se žalovaná v rozhodnutí o rozkladu vymezovala vůči druhé definici tvůrce trhu, nesvědčí to nutně o nesprávnosti a nezákonnosti jejího rozhodnutí, neboť je z něj dostatečně patrná úvaha o naplnění sporných znaků i dle první definice tvůrce trhu, tj. průběžnému nabízení příležitosti uzavřít obchod týkající se investičního nástroje, jelikož její závěry, že se stěžovatel neobracel na akcionáře nahodile, výjimečně či nesystematicky, mají značný význam i pro znak průběžnosti, o jehož naplnění také s ohledem na okolnosti nynější věci svědčí. Ačkoliv žalovaná ve svém rozhodnutí výslovně zmínila, že znak průběžnosti neshledala v dané věci podstatným, jelikož se vymezovala vůči druhé definici tvůrce trhu, její závěry mají relevanci i vůči tomuto znaku. O tom ostatně svědčí i stěžovatelova žaloba (část, která se týká změny právní úpravy), kde je výslovně namítáno, že činnost stěžovatele nebyla průběžná, a následná rozvedená argumentace, kde stěžovatel objasnil, proč si myslí, že jeho činnost nebyla ani průběžná ani pravidelná či systematická. I z argumentace v kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel má za to, že nenaplnil ani jednu z obou definic tvůrce trhu. Tím, že Nejvyšší správní soud zkoumá naplnění

znaků tvůrce trhu dle první definice („[t]vůrcem trhu se v tomto zákoně rozumí osoba, která na finančním trhu obchoduje na vlastní účet s investičními nástroji tak, že průběžně nabízí účastníkům příslušného trhu nebo jeho části příležitost uzavřít s ní obchod týkající se investičního nástroje za jí stanovenou cenu,“), tak stěžovatel nemohl být zkrácen na právech, jelikož jak v kasační stížnosti, tak v žalobě uplatnil argumentaci, která se týká i naplnění první definice.

[49] Konkrétně stěžovatel namítl, že pouze dopis z 6. 8. 2004, který byl zaslán cca 2 000 akcionářů, obsahoval nabídku k uzavření obchodu týkajícího se investičního nástroje, a to vzhledem k přiložené kupní smlouvě. K dalším dopisům stěžovatel tvrdil, že již žádnou nabídku neobsahovaly, stěžovatel tak dle vlastního mínění nemohl nabízet obchod soustavně či opakovaně. Byl to přitom městský soud, který shledal, že činnost stěžovatele byla opakovaná a soustavná, konkrétní použité hodnocení městského soudu přitom dle názoru Nejvyššího správního soudu má dostatečnou vypovídací hodnotu právě vůči znaku průběžnosti, který je užit v první definici tvůrce trhu. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že v podmínkách první definice tvůrce trhu stěžovatel činí sporným naplnění znaku průběžného nabízení příležitosti uzavřít s ním obchod týkající se investičního nástroje, když se vymezoval též proti hodnocení městského soudu, že jeho činnost byla opakovaná a soustavná.

[50] V bodě [46] tohoto rozsudku bylo ozřejmáno, že sousloví „nabízí účastníkům příležitost uzavřít obchod týkající se investičního nástroje“ v první definici tvůrce trhu v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu je s ohledem na směrnici 2004/39/ES třeba vnímat jako vyjádření ochoty obchodovat s investičními nástroji na vlastní účet za tvůrcem trhu stanovenou cenu. Nelze proto akceptovat zužující výklad, v jehož rámci stěžovatel tvrdil, že nabízení příležitosti uzavřít obchod týkající se investičního nástroje je patrné jen z dopisu ze dne 6. 8. 2004, v němž byli akcionáři vybídnuti k uzavření kupní smlouvy na akcie společnosti ŠTI Holding se stěžovatelem, která byla k dopisu přiložena. Kupní cenu zde určil sám stěžovatel na 1 000 Kč za akcii (tj. pouze za nominální hodnotu).

[51] Je zjevné, že typovým dopisem ze dne 6. 8. 2004 (č. l. 4, 5, 94, 100, 153, 188 a 212 správního spisu), který byl zaslán přibližně 2 000 akcionářů společnosti ŠTI Holding, stěžovatel jednoznačně vyjádřil svou vůli obchodovat s investičními nástroji na vlastní účet za jím stanovenou cenu. O tom svědčí text přiložené kupní smlouvy dle § 409 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, který koncipoval stěžovatel a kde bylo uvedeno: „*Předmětem smlouvy je závazek převodce převést na nabyvatele bromadnou listinu nahrazující jednotlivé kmenové akcie v počtu daném k datu přeměny podoby akcií společnosti ŠTI Holding, a. s., IČ 43873553, o jmenovité hodnotě jedné akcie ve výši 1.000 Kč a závazek nabyvatele uhradit cenu ve výši 1.000 Kč za každou kmenovou akci o jmenovité hodnotě jedné akcie ve výši 1.000 Kč. Převodce zmocňuje nabyvatele k realizaci převodu v souladu s ustanovením § 156 odst. 6 Obchodního zákoníku včetně podpisu rubopisu a předání akcií.*“

[52] I navazující dopisy vypovídají o projevu vůle stěžovatele obchodovat s investičními nástroji na vlastní účet za jím stanovenou cenu. V dopise ze dne 15. 9. 2004 (č. l. 95 a 99 správního spisu) stěžovatel reagoval na postup ŠTI Holding, jemuž vznikly pochybnosti o legálnosti aktivit stěžovatele a který tak odmítl stěžovateli vydat určité akcie. V daném dopise pak stěžovatel požadoval po adresátech (akcionářích ŠTI Holding), aby vyplnili generální plnou moc zmocňující advokáta ke všem úkonům týkajícím se vydání listinných akcií ŠTI Holding, aby mohl dle svých slov „*právní (soudní) cestou výše uvedené vyzvednutí zajistit*“.

[53] Daný dopis jednoznačně vypovídá o vůli stěžovatele pokračovat a provádět obchody s akciemi společnosti ŠTI Holding. Stěžovatel si zde skrze přiložené plné moci hodlal zajistit nástroj, jímž by mohl překonat obtíže, které mu vznikly při realizaci jeho činnosti. Jde o jasnou známku toho, že má vůli v započatém obchodu pokračovat a i přes potíže jej provést. Uvedené tak jasně svědčí o tom, že daným dopisem stěžovatel projevil ochotu obchodovat s investičními nástroji na vlastní účet.

[54] V dopise ze dne 23. 9. 2004 (č. l. 97, 101, 154, 189 a 213 správního spisu) stěžovatel potvrdil přijetí vyplněných dokumentů, které byly přílohou dopisu ze dne 6. 8. 2004 a přislíbil, že bude zajištěno jejich vyzvednutí a následné zpeněžení za cenu minimálně 1 000 Kč za akcií. Poukázal zde rovněž na to, že dle jeho názoru: „*se vyskytly případy, kdy se soukromí drobní překupníci a jiné subjekty snaží destabilizovat situaci ohledně vyzvedávání a finančního zhodnocení akcií společnosti ŠTI Holding, a. s., pro drobné akcionáře, např. rozesíláním cílených a účelových dopisů, smluv, jejichž podpisem byste se dopustili nepravdivého prohlášení a porušení právních předpisů a vystavovali riziku soudního sporu a nábrady škody, přičemž Vás o tom neinformuji.*“ Stěžovatel považoval rovněž za nutné ujistit adresáty o tom, že jeho aktivity jsou v souladu s právními předpisy.

[55] Zdejší soud konstatuje, že v dopise ze dne 23. 9. 2004 se stěžovatel snažil budit dojem o své serióznosti a odrazovat adresáty dopisu od toho, aby smlouvu na dané akcie uzavřeli s jinými subjekty tak, aby mohl sám provozovat dané obchody s jejich akciemi. Tímto způsobem si stěžovatel vytvářel příznivé podmínky pro svou činnost a jasně vyjadřoval vůli obchodovat s investičními nástroji na vlastní účet tím, že ujistoval adresáty o tom, že obchodní transakce bude započata, odrazoval je od uzavření jiných smluv, které by mohly stěžovateli zmařit jeho úsilí o získání akcií adresátů dopisů.

[56] V tom pokračoval i v dopise ze dne 22. 11. 2004 (č. l. 90, 102 a 155 správního spisu), kde se snažil obhajovat svůj název a grafickou podobu svého loga, které nápadně připomíná logo Střediska cenných papírů, což byl subjekt zřízený Ministerstvem financí, kterému byly zákonem č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, v minulosti svěřeny úkoly ve vztahu k cenným papírům. Současně se snažil vysvětlit umístění svého sídla na adrese Rybná 14 v Praze, kde sídlilo i Středisko cenných papírů, tím, že zde sídlí instituce kapitálového trhu (byť následně v dopise ze dne 7. 2. 2005, založeném na č. l. 500 správního spisu, uvedl, že nejprve změnil své sídlo a následně zjistil, že nájem nejlevnější kanceláře na adrese Rybná 14 stál 600 000 Kč za rok, tak zde kancelář ani nepronajímal). Dále se v tomto dopise snažil obhajovat svůj postup a uvedl, jak dle jeho názoru společnost ŠTI Holding brání jeho aktivitám.

[57] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že i smyslem dopisu ze dne 22. 11. 2004 byla snaha stěžovatele zajistit si důvěru adresátů dopisu ve vztahu k jeho aktivitám ohledně akcií společnosti ŠTI Holding. Stěžovatel zde připomněl, že adresáty dopisu upozornil na jejich právní nároky a též přiložil příslušné dokumenty nutné k zajištění vyzvednutí akcií a dále zde poukázal na svůj záměr ve vztahu k akciím „*v případě Vašeho zájmu zajistit jejich zpeněžení (a to za maximální aktuální hodnotu, která byla kdy aktuálně akcionářům nabídnuta).*“ Stěžovatel zde rovněž uvedl, že jeho primárním cílem bylo dát dohromady větší počet akcií a tím dosáhnout lepší pozice při kontrole hospodaření společnosti ŠTI Holding. Posléze pak líčil svůj náhled na to, jak je mu v jeho činnosti bráněno ze strany společnosti ŠTI Holding, přičemž apeloval na adresáty dopisu, aby nepodepisovali listiny, které jim byly ze strany zmíněné společnosti zaslány. Nejvyšší správní soud zastává názor, že i dopis ze dne 22. 11. 2004 jasně dokladuje stěžovatelovu navenek projevenou ochotu pokračovat v obchodování s investičními nástroji na vlastní účet a jasně též dokladuje stěžovatelovu snahu aktivně si udržet klienty.

[58] V dopise ze dne 8. 12. 2004 (č. l. 111, 190 a 216 správního spisu) stěžovatel informoval, že proces vyzvedávání akcií je rovnoměrně rozložen po dobu lhůty k jejich výměně, dále, že zajistil investora, který je ochoten akcie společnosti ŠTI Holding odkoupit za 2 000 Kč za kus. Zároveň stěžovatel v příloze zaslal formulář plné moci pro advokáta JUDr. Miloše Bláhu ke všem úkonům, včetně soudních sporů, ve věci vydání listinných akcií společnosti ŠTI Holding. Zdejší soud konstatuje, že rovněž tento dopis dokladuje stěžovatelovu ochotu k realizaci obchodu s cennými papíry, jehož se týkal původní dopis z 6. 8. 2014. Zjevným smyslem dopisu bylo vyvolat důvěru oslovených akcionářů v postup stěžovatele, kterou se snažil umocnit zmínkou o investorovi, který měl být ochoten akcie odkupovat za 2 000 Kč, tj. vytvořit si příhodné podmínky pro realizaci

jím zamýšleného obchodu. Do tohoto rámce zapadá i formulář předložené plné moci pro advokáta (jde o obdobu plné moci přiložené k dopisu ze dne 15. 9. 2004, viz body [52] a [53] tohoto rozsudku, která měla sloužit k efektivnějšímu postupu vůči ŠTI Holding, jenž z důvodu pochybností o legálnosti stěžovatelových aktivit odmítal akcie vydat).

[59] Stěžovatelova aktivita neutichla ani následně. Dne 5. 4. 2005 zaslal akcionářům společnosti ŠTI Holding další dopis nazvaný „*upomínka II.*“ (č. l. 160, 164, 167 a 173 správního spisu), kde uvedl: „*vzhledem ke skutečnosti, že jste doposud neučinil(a) příslušné právní kroky v souladu s ustanovením § 113 odst. 7 zákona č. 256/2004 Sb., a skutečnosti, že pokud tak neprodleně neučiníte, budou Vaše akcie prodané ve veřejné dobrovolné dražbě (konané dne 23. 5. 2005, o čemž jste již dostal(a) upozornění doporučeným dopisem) a Vy o ně definitivně přijdete, máte nyní poslední možnost příslušné právní úkony učinit.*“ Stěžovatel navázal, že právě uvedené zajišťuje Středisko Služeb Kupónové Privatizace na základě dokumentů zaslaných v příloze, v níž zaslal formulář smlouvy o úschově akcií a finančním poradenství a formulář plné moci k vyzvednutí akcií. Nejvyšší správní soud zcela nesouhlasí se stěžovatelovým tvrzením, že dopisem ze dne 5. 4. 2005 byla nabízena již jen úschova cenných papírů a finanční poradenství, a nikoli odkup těchto akcií.

[60] Lze sice souhlasit tím, že zmíněným dopisem nabízel stěžovatel nově úschovu a poradenství, vzhledem k formulaci dopisu v kombinaci se skutkovými okolnostmi případu však mohl být adresát vnímán jako výzva k podpisu i původního návrhu kupní smlouvy, jejíž obsah byl shrnut v bodě [51] tohoto rozsudku. O tom svědčí stěžovatelovo upozornění, že adresáti dopisu neučinili úkony za účelem vydání listinného cenného papíru (§ 113 odst. 7 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném v tehdejší době). V dopise ze dne 6. 8. 2004 stěžovatel taktéž s obdobným odkazem na § 113 odst. 7 zákona č. 256/2004 Sb. nabízel vyzvednutí akcií, a to prostřednictvím plné moci k tomu určené společně s kupní smlouvou na akcie. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svůj dopis označil „*upomínka II.*“, je zde patrná návaznost na předchozí komunikaci. Tou je právě dopis z 6. 8. 2004, stěžovatel ostatně tvrdil, že dopisy ze dne 15. 9. 2004, 23. 9. 2004, 22. 11. 2004 a 8. 12. 2004 nezasílal těm akcionářům, kteří mu nevrátili vyplněnou kupní smlouvu, která byla přílohou dopisu ze dne 6. 8. 2004. Naopak s ohledem na obsah dopisu označeného jako „*upomínka II.*“ jej mělo význam zaslat těm akcionářům, kteří na původní dopis stěžovatele nereagovali. Jedinou stěžovatelovou komunikací, na kterou mohl dopis nazvaný „*upomínka II.*“ navazovat, tak mohl být jen dopis ze dne 6. 8. 2004. S ohledem na postup stěžovatele popsany v bodech [52] až [58] tohoto rozsudku je zřejmé, že stěžovatel stále hodlal realizovat odkup akcií, který nabízel v dopise ze dne 6. 8. 2004. To, že v dopise ze dne 5. 4. 2004 („*upomínka II.*“) stěžovatel připomněl svou existenci a ochotu být stále činný ve vztahu k akciím společnosti ŠTI Holding, to, že tento dopis navazoval na prvotní dopis ze dne 6. 8. 2004, který obsahoval kupní smlouvu, a to, že stěžovatel byl s ohledem na svůj postup stále ochotný realizovat odkup akcií, mohlo v adresátech dopisu ze dne 5. 4. 2005 vyvolat oprávněné přesvědčení, že by s nimi stěžovatel uzavřel i původně nabízenou kupní smlouvu.

[61] I dopis ze dne 5. 4. 2005 kromě toho, že v něm stěžovatel nabízel uzavření smluv o úschově akcií a finančním poradenství, objektivně byl schopen působit též jako výzva k podpisu původně zasláné kupní smlouvy. I tento dopis tak svědčí o vyjádření ochoty stěžovatele obchodovat s cennými papíry na vlastní účet.

[62] Dále Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovanou, že stěžovatelova nabídka na odkup akcií učiněná v dopise ze dne 6. 8. 2004 nebyla jakkoli časově omezená, což společně s již výše uvedeným též svědčí o naplnění znaku průběžnosti v první definici tvůrce trhu.

[63] Bez významu není ani skutečnost, že nabyté akcie stěžovatel rubopisem ze dne 17. 12. 2007 převáděl na další subjekt Cain Leisure, Ltd. (viz předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286). Tento aspekt společně s časovým úsekem, který pokrývají výše rozebrané dopisy, svědčí o tom, že stěžovatelova vůle obchodovat s cennými papíry na vlastní

účet byla rozprostřena přes dostatečně dlouhé časové období, což má značnou relevanci k naplnění znaku průběžnosti v první definici tvůrce trhu.

[64] Bez významu není ani velký okruh akcionářů, jímž byly dopisy zaslány, jelikož jde o jeden z aspektů, které utvářely posuzované jednání. Nejvyšší správní soud ve vztahu k námitkám konstatuje, že ze spisu nevyplývá, že by dopisy ze dne 15. 9. 2004, 23. 9. 2004, 22. 11. 2004 a 8. 12. 2004 byly zaslány jiným osobám než těm, které stěžovateli zaslaly vyplněnou smlouvu a plnou moc, jež byly přílohou dopisu ze dne 6. 8. 2004. Tomu ostatně nasvědčuje i text těchto dopisů, kde se stěžovatel odvolává na vyplněné dokumenty, které mu byly zaslány ze strany akcionářů zpět. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že dané dopisy zaslal jen těm akcionářům, kteří odpověděli na jeho prvotní nabídku. I těchto akcionářů je značný počet. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku č. j. 9 Afs 127/2007 - 286 ve věci uvedl, že z vyjádření ŠTI Holding vyplynulo, že stěžovatel vystupoval jako zmocněnec cca 450 akcionářů, Nejvyšší soud ve výše zmíněném usnesení sp.zn. 5 Tdo 1105/2009 uvedl, že v trestním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel u emitenta ŠTI Holding získal 448 klientů, pro které převzal 5 773 akcií při odhadní ceně 2 395 Kč za akcii. I v žalobě ze dne 16. 11. 2009 stěžovatel poukázal na problémy a zdržení, které vyústily v dotazy a stížnosti akcionářů, což bylo spojeno s okruhem právě cca 450 případů. O tom, že jednotlivé dopisy byly zaslány většímu počtu adresátů, svědčí kromě způsobu jejich textace [nediferencovaného oslovení „*Vážená paní, Vážený pane*“, nerozlišování ženského a mužského tvaru sloves: „*obdržel(a)*“], také to, že správní orgány prokázaly, že dopisy shodného obsahu dostalo vždy více lidí (jednotlivé typové dopisy z určitého data na výše uvedených číslech listů ve správním spise mají vždy shodný text, ale jiného adresáta).

[65] Městský soud se tak dopustil jistého pochybení, pokud okruh zhruba 2 000 akcionářů vztahoval ke všem zasláným dopisům. Takový závěr je zcela adekvátní vůči úvodnímu dopisu ze dne 6. 8. 2004, u něhož takový počet adresátů potvrdil sám stěžovatel. Výše uvedené (bod [64] tohoto rozsudku) však svědčí o tom, že i další dopisy (ze dne 15. 9. 2004, 23. 9. 2004, 22. 11. 2004 a 8. 12. 2004) byly zaslány většímu počtu akcionářů, což bylo hlavní podstatou hodnocení městského soudu.

[66] Skutečnost, že uvedené dopisy ze dne 15. 9. 2004, 23. 9. 2004, 22. 11. 2004 a 8. 12. 2004 nebyly zaslány 2 000 akcionářům, ale jen těm, kteří reflektovali na stěžovatelův dopis ze dne 6. 8. 2004, nic nemění na tom, že i tyto dopisy svědčí o stěžovatelově projevu vůle obchodovat s investičními nástroji na vlastní účet. Zdejší soud přitom nevidí důvod, proč by měl být přehlížen dopad a působení stěžovatelových dopisů i na ty osoby, které mu zaslaly vyplněné dokumenty, které byly přílohou úvodního dopisu ze dne 6. 8. 2004. Dopis ze dne 5. 4. 2005 („*upomínka II.*“) byl s ohledem na jeho obsah zaslán těm akcionářům, kteří na prvotní nabídku stěžovatele nereflektovali (jeho obsahem totiž bylo upozornění, že doposud nečinili stěžovatelem popisované kroky), přičemž jeho odeslání je prokázáno minimálně vůči čtyřem adresátům (č. l. 160, 164, 167 a 173 správního spisu). Vzhledem k postupu stěžovatele je však rozumné se domnívat, že těchto adresátů bylo mnohem více.

[67] Lze tak shrnout, že z každého z typových dopisů datovaných dny 6. 8. 2004, 15. 9. 2004, 23. 9. 2004, 22. 11. 2004, 8. 12. 2004 a 5. 4. 2005 je patrné vyjádření vůle stěžovatele obchodovat na vlastní účet formou nákupu a prodeje finančních nástrojů. Časový aspekt činnosti a vzájemná návaznost zasláných dopisů byly doplněny i o široký okruh akcionářů. Větší počet adresátů stěžovatelem odeslaných dopisů v kombinaci s uvedenými skutečnostmi jen potvrzuje závěr, že nešlo o nahodilou či ojedinelou činnost. Masový okruh osob, na které se stěžovatel cíleně obracel, společně s počtem, charakterem a vzájemnou provázaností poštovní komunikace jen podporuje závěr o tom, že stěžovatel průběžně nabízel akcionářům společnosti ŠTI Holding uzavřít obchod týkající se investičního nástroje za jím stanovenou cenu a že v daném ohledu naplnil první definici tvůrce trhu.

*V. c) Přezkoumatelnost závěrů městského soudu ve vztahu ke úpravě
v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008*

[68] Nejvyšší správní soud shledal závěry městského soudu ohledně toho, že by stěžovatel ke svému jednání potřeboval povolení i po 1. 7. 2008, za přezkoumatelné. Městský soud vycházel z nutnosti komplexního posouzení jednání stěžovatele, pro které mělo význam nejen uzavření kupní smlouvy, ale i realizace této smlouvy, přičemž však městský soud nesouhlasil s námitkou umělého rozdělování uzavření a realizace smlouvy. Městský soud v dané souvislosti zhodnotil, že stěžovatel činil řadu úkonů, které vykazovaly vzájemnou návaznost a souvisely s převodem akcií. Městský soud dále ve svém hodnocení respektoval náhled, který zaujaly správní orgány, tj. nepřistoupil na úzký stěžovatelův výklad, který pojem „nabízí příležitost uzavřít obchod“ *de facto* ztotožňuje pouze se zasláním nabídky odkupu akcií, resp. zasláním návrhu kupní smlouvy.

[69] Právě s ohledem na to, že městský soud nepřistoupil na takto stěžovatelův úzký výklad daného pojmu, nerozebíral, proč by každý jednotlivý stěžovatelův typový dopis měl přímo směřovat k uzavření kupní smlouvy na akcie. Z absence tohoto rozboru stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Namítnutou nepřezkoumatelnost tak stěžovatel dovozuje pouze skrze optiku svého právního názoru, s nímž se však městský soud neztotožnil a z něhož nevycházel. Naopak z kontextu napadeného rozsudku vyplývá, že městskému soudu postačovala vzájemná návaznost jednotlivých dopisů stěžovatele a jejich souvislost s uzavřením či naplněním kupních smluv na převod akcií.

[70] Pouze úzký stěžovatelův právní výklad požaduje to, aby každý jednotlivý dopis představoval jeho snahu uzavřít kupní smlouvu na akcie. S tímto právním výkladem se však neztotožnily ani správní orgány, ani městský soud a posléze ani Nejvyšší správní soud. Z hlediska právního názoru, který zaujaly správní orgány a správní soudy v nynější věci, není nezbytné prokázat ve vztahu ke každému jednotlivému dopisu stěžovatelovu přímou snahu o uzavření kupní smlouvy. Rozsudek městského soudu tak není nepřezkoumatelný, když městský soud tuto snahu u každého dopisu nedovožoval, jelikož to pro jeho hodnocení nebylo nutné.

[71] Nejvyšší správní soud dále nesouhlasí s tím, že by městský soud či správní orgány neprovedly dostatečné zhodnocení vůči právní úpravě účinné od 1. 7. 2008. Stěžovatel namítl, že v daném ohledu nešlo vycházet z předchozího rozsudku č. j. 9 Afs 127/2007 - 286, kde Nejvyšší správní soud uvedl, proč jednání stěžovatele naplňovalo znak soustavnosti tak, aby šlo hovořit o tom, že stěžovatel své služby poskytoval podnikatelsky dle § 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění do 30. 6. 2008. Soustavnost je přitom jedním ze znaků podnikatelského způsobu provozování činnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek městského soudu i správní rozhodnutí obsahují hodnocení časového aspektu činnosti stěžovatele ve vztahu k úpravě po 1. 7. 2008, které pouze neodkazuje na závěry o soustavnosti v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci. Městský soud i správní orgány v daném ohledu uvedly dostatečné vlastní hodnocení.

*V. d) Závěr Nejvyššího správního soudu ve vztahu ke úpravě
v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008*

[72] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů shledal, že stěžovatel naplnil znaky uvedené v první definici tvůrce trhu, takže by i dle zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění od 1. 7. 2008 ke své činnosti [poskytování hlavní investiční služby obchodování s investičními nástroji na vlastní účet dle § 4 odst. 2 písm. c) zmíněného zákona] potřeboval povolení, kterým nedisponoval. Nutnost povolení pro jeho činnosti by za dané úpravy vyplývala z § 4a a § 4b odst. 2 daného zákona.

[73] Tím, že stěžovatel neměl povolení, které by potřeboval i po 1. 7. 2008, by se za právní úpravy účinné po tomto datu svým jednáním dopustil deliktu dle § 164 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, dle jehož skutkové podstaty se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně vykonává nebo nabízí činnost podle tohoto zákona. Za tento delikt se ukládá dle § 164 odst. 3 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu pokuta do výše 20 000 000 Kč.

[74] Jednání stěžovatele by představovalo správní delikt i podle následné právní úpravy. Již v prvostupňovém správním rozhodnutí bylo zhodnoceno, že dle úpravy účinné v době, kdy stěžovatel delikt spáchal, mu bylo možno uložit pokutu do 5 000 000 Kč [§ 187 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění do 30. 6. 2008], kdežto podle následné právní úpravy pokutu do výše 20 000 000 Kč. Pozdější úprava proto není pro stěžovatele příznivější ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

V. e) Jednání za účelem zisku

[75] Další uplatněná námitka zpochybňovala závěr správních orgánů a krajského soudu, že stěžovatelovo jednání bylo motivováno dosažením zisku.

[76] Námitka týkající se směřování jednání stěžovatele za účelem zisku byla v kasační stížnosti uvedena v části nadepsané změna právní úpravy. Je proto vhodné zdůraznit, že hodnocení, zda šlo o jednání za účelem zisku, má význam jak z hlediska právní úpravy účinné v době, kdy se stěžovatel dopouštěl svého jednání, tak i z hlediska právní úpravy v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu účinné od 1. 7. 2008.

[77] Zda šlo o činnost za účelem dosažení zisku, je jedním ze znaků podnikatelského poskytování investiční hlavní či doplňkové investiční služby. Dle § 4 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 30. 6. 2008, byly investiční služby vymezeny tak, že šlo o „hlavní investiční služby a doplňkové investiční služby poskytované podnikatelsky třetím osobám.“ Podnikatelské poskytování je jedním ze znaků investiční služby i v právní úpravě po 1. 7. 2008, byť definice investiční služby doznala jisté jazykové obměny. Povolení, které stěžovatel neměl, je třeba k poskytování hlavní investiční služby, která splňuje i vymezení uvedené v § 4 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

[78] Zdejší soud zdůrazňuje, že v § 4 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu se pojednává o podnikatelském poskytování investičních služeb. Podnikatelský charakter (a v jeho rámci účel dosažení zisku, což je předmětem námitky) se tak posuzuje ve vztahu ke konkrétní investiční službě (zde obchodování s investičními nástroji na vlastní účet). Hodnocení je tak třeba směřovat výhradně k tomu, zda stěžovatelova činnost, kterou vyvíjel ve vztahu k akciím ŠTI Holding, směřovala za účelem zisku. Další typově odlišné aktivity stěžovatele nejsou pro takové posouzení relevantní, a to ani tehdy, pokud by případný zisk z obchodování s investičními nástroji na vlastní účet měl být použit pro tyto jiné aktivity. Nejde totiž o hodnocení komplexu různých aktivit stěžovatele, ale o hodnocení vztahující se ke konkrétní činnosti (v úvahu přicházející investiční službě).

[79] Již v předešlém rozsudku ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286, který se týkal nynější věci, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel jednal při své činnosti spočívající v obchodování s investičními nástroji na vlastní účet za účelem dosažení zisku. Na tomto závěru zdejší soud setrvává.

[80] Z kupní smlouvy, která je přílohou dopisu ze dne 6. 8. 2004 (k textu této smlouvy viz bod [51] toho rozsudku), je zjevné, že stěžovatel hodlal akcie společnosti ŠTI Holding nakoupit za jejich

nominální hodnotu, tj. 1 000 Kč. Žádnou možnost navýšení této kupní ceny smlouva ani v názvu neobsahuje. V případě, že reálná hodnota akcií již v době jejich nákupu převyšuje jejich nominální hodnotu, případně pokud se tak stane v budoucnu, lze takové akcie snadno prodat za cenu vyšší, než činí jejich nominální hodnota, a dosáhnout tak zisku. Žalovaná v této souvislosti poukázala na to, že některým akcionářům stěžovatel za jejich akcie nezaplátil vůbec.

[81] Z okolností nynějšího případu je zjevné, že bylo racionální očekávat, že akcie nabyté za 1 000 Kč bude možno zpeněžit za vyšší cenu. Správní orgány zjistily (viz dopisy ze dne 3. 11. 2005 a ze dne 22. 2. 2005 od ŠTI Holding pro jeho akcionáře, č. l. 89 a č. l. 217 správního spisu), že společnost ATLANTIK finanční trhy nabízela odkup předmětných akcií za 1 200 Kč za kus. Nejvyšší správní soud nespatřuje jediný důvod, proč by nabídka společnosti ATLANTIK finanční trhy nemohla být jedním z podkladů pro závěr o tom, že stěžovatel jednal za účelem zisku. Pro své tvrzení, že z této nabídky nešlo vycházet, stěžovatel neposkytl žádné bližší tvrzení. Nabídky jiných subjektů poskytují relevantní informaci o stavu trhu v dané době a mají vypovídací hodnotu o tom, jaká očekávání na trhu panovala ve vztahu k cenám akcií.

[82] Možnosti výhodného zpeněžení akcií nabytých za 1 000 Kč si musel stěžovatel být velmi dobře vědom, jelikož v dopisech ze dne 23. 9. 2004 a 22. 11. 2004 informoval o tom, že nabízí možnost dalšího zhodnocení s ohledem na aktuální vývoj čistého jmění. V dopise ze dne 8. 12. 2004 stěžovatel uvedl, že zajistil investora, který je ochoten dané akcie odkoupit za cenu 2 000 Kč za kus. Zcela nad rámec a pouze pro dokreslení lze poukázat na výše citované usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1105/2009, z něhož vyplývá, že i následný prodej daných akcií za 2 000 Kč byl velmi dobře možný, a to zanedlouho po jejich nabytí. Nejvyšší soud v dané souvislosti uvedl: „*Porovnáním odhadních cen akcií v době činu, resp. v době jí blízké, s pořizovací cenou akcií společnosti ŠTI Holding, a. s., lze zjistit, že pořizovací cena byla pro akcionáře značně nevýhodná a možný zisk nabytatele se pohyboval v částce převyšující 1.000,- Kč za jednu akcii, když znaleckým posudkem, zpracovaným v souvislosti s nucenou dražbou, z něhož soud vycházel, byla cena jedné akcie vyčíslena na 2.395,- Kč...*“

[83] Podle stanov stěžovatele jakožto občanského sdružení výslovně mezi příjmy k zajištění stěžovatelovy činnosti patří i mimořádné výtěžky vzniklé z rozdílů nákupních a prodejních cen akcií do majetku stěžovatele.

[84] Výše uvedené skutečnosti v části V. e) tohoto rozsudku plně a dostatečně odůvodňují závěr, že stěžovatelovo jednání směřovalo za účelem zisku. Správní orgány v souvislosti s hodnocením, že stěžovatelova činnost byla za účelem dosažení zisku, poukázaly též na obsah jeho civilní žaloby k městskému soudu, která směřovala proti společnosti ŠTI Holding. Řízení o této nekalosoutěžní žalobě bylo vedeno pod sp. zn. 41 Cm 194/2004 a stěžovatel se zde domáhal toho, aby soud přikázal žalovanému zdržet se jím označených činností. Součástí žalobní argumentace v této žalobě bylo i toto tvrzení, které má význam k hodnocení, zda stěžovatel jednal za účelem dosažení zisku: „*Z důvodů výše chování žalovaného dochází ke zrušení plných mocí k převzetí udělených žalobci [tj. nynějšímu stěžovateli, poznámka NSS], žalobce proto nemůže převzít příslušné akcie (kdy se mezitím akcie stávají majetkem jiného soutěžitele) a provést předmětné, předem dohodnuté transakce. Tímto žalobce nemůže realizovat zisk, který by jinak pokrýval jeho náklady s touto činností spojené, a dochází ke ztrátě a vzniku škody.*“

[85] V kasační stížnosti bylo namítnuto, že městský soud se nezabýval navrženým důkazem, kterým byl výslech JUDr. Miloše Bláhy, stěžovatelova zástupce, který sepsal nekalosoutěžní žalobu projednávanou před městským soudem pod sp. zn. 41 Cm 194/2004. Tímto výslechem chtěl stěžovatel prokázat to, že tvrzení uvedená v dané žalobě nebyla stěžovatelova tvrzení, ale pouze tvrzení jeho právního zástupce.

[86] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se k důkaznímu návrhu výslechem JUDr. Miloše Bláhy výslovně nevyjádřil, daný výslech ani neprovedl. Neprovedení navrženého důkazu není bez dalšího vadou řízení, soud totiž sám vyhodnocuje, zda navržené důkazy provede

či neprovede (srov. § 52 odst. 1 s. ř. s.). V případě, že soud navržený důkaz neprovede, je povinen uvést, proč jej neprovedl, jinak své řízení zatíží vadou, která je v judikatuře označována jako opomenutý důkaz.

[87] Nejvyšší správní soud v řízení před městským soudem shledal pochybení spočívající v tom, že městský soud nezdůvodnil, proč navržený důkaz svědeckou výpovědí neprovedl. Šlo však o vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu. Ten totiž poukázal na nabídku společnosti ATLANTIK finanční trhy a stanovy stěžovatele, jde o podstatné pilíře úvahy uvedené v bodech [80] až [83] tohoto rozsudku, které samy o sobě postačují pro závěr o tom, že stěžovatelova činnost byla motivována dosažením zisku. Je tak zjevné, že i v případě, že by stěžovatel plně prokázal navrženým svědkem svá tvrzení ve vztahu k nekalosoutěžní žalobě, nemohlo by to nic změnit na závěru o tom, že šlo o jednání za účelem zisku. Zdejší soud tak konstatuje, že městský soud by navržený důkaz nemusel provést z důvodu jeho nadbytečnosti. Pochybení městského soudu tak ve své podstatě spočívá jen v tom, že neprovedení navrženého důkazu výslovně neoznačil za nadbytečné, což dle hodnocení zdejšího soudu nepředstavuje natolik závažné pochybení, pro které by jeho rozsudek neobstál.

[88] I Ústavní soud zastává názor, že neuvedl-li soud výslovně, proč navržený důkaz neprovedl, ale z jeho rozhodnutí lze být implicitně dovodit, proč se tak stalo, nepředstavuje toto pochybení nutně i porušení základních práv (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, a ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07).

V. f) Námitka ohrožení zájmů akcionářů

[89] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jedním ze zásadních kritérií pro uložení sankce bylo též ohrožení zájmu akcionářů. Má za to, že správní orgán výši sankce odůvodnil též tím, že ATLANTIK finanční trhy v dané době odkupoval akcie o 200 Kč vyšší než stěžovatel. Dle kasačních námitek však v době činu byla nabídka 1 000 Kč za akcii nejvýhodnější a nelze ji srovnávat až s pozdější nabídkou na 1 200 Kč, která byla činěna až k datům 3. 11. 2004 a 22. 2. 2005.

[90] Nejvyšší správní soud konstatuje, že daná námitka se míjí s tím, jak městský soud rozhodl, a též s tím, jakými úvahami byla sankce podložena.

[91] V prvostupňovém správním rozhodnutí byla při určení výše sankce rozebrána kritéria povahy a závažnosti jednání, způsobu a rozsahu jeho spáchání, následku, okolností spáchání deliktu a majetkových poměrů stěžovatele. Pro nynější námitku je podstatné hodnocení u kritéria následku, k němuž správní orgán uvedl, že stěžovatel byl trestán za delikt ohrožovací a k ohrožení právem chráněných zájmů došlo již tím, že akcionáři byli vystaveni působení osoby postrádající potřebnou licenci pro své jednání. Tím dle správního orgánu byla ohrožena důvěra v kapitálový trh. Ve správním rozhodnutí bylo zdůrazněno, že vznik hmotné škody nelze v daném případě ani vyloučit ani potvrdit, s ohledem na povahu porušení však způsobení majetkové újmy není podmínkou pro posouzení trestnosti jednání stěžovatele.

[92] Uvedené našlo odraz i v rozsudku městského soudu, který uvedl, že tvrzení o kvalitě poskytovaných služeb stěžovatelem, odmítání dotazů či stížností jsou z pohledu uplatnění sankční odpovědnosti irelevantní. Obdobně to dle městského soudu platí i pro tvrzení stěžovatele ve vztahu ke společnosti ATLANTIK finanční trhy.

[93] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že skutečnost, že nabídka na odkup akcií ze strany společnosti ATLANTIK finanční trhy byla o 200 Kč vyšší než stěžovatelova, nebyla podkladem úvah při uložení sankce. Na tom nic nemění ani to, že žalovaná poté, co aprobovala v bodě [91]

shrnuté hodnocení prvostupňového správního orgánu, se v části svého rozhodnutí pojednávající o ohrožení zájmu akcionářů zabývala stěžovatelovými tvrzeními, která shledala nepravdivými či zavádějícími, mezi něž se řadí i tvrzení o nejlepší nabídce. Šlo totiž o pouhé vyvrácení tvrzení, s nímž přišel poprvé až stěžovatel, přičemž z rozhodnutí o odvolání žádným způsobem nevyplývá, že by měla být dodatečně odůvodňována výše sankce na základě úvah, které se v přezkoumávaném rozhodnutí ani neobjevily.

V. g) „Důraznost“ jednání stěžovatele

[94] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že nepřistoupil k moderaci uložené sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. mezi dalšími uvedenými důvody též s ohledem na důraznost jednání stěžovatele, čímž byla míněna opakovaná korespondence a upomínka.

[95] Nelze souhlasit s námitkou, že takto pojatá důraznost jednání byla posouzena vadně. Námitku, že jednání nemohlo být důrazné, kterou stěžovatel odůvodnil tím, že další korespondenci již nenabízela příležitost uzavřít obchod týkající se investičních nástrojů, lze vyvrátit odkazem na část V. b) tohoto rozsudku, kde bylo rozebráno, že i následná stěžovatele korespondence představuje nabízení příležitosti uzavřít obchod dle první definice tvůrce trhu.

[96] Mimo to nelze přehlížet charakter jednání stěžovatele v celém jeho kontextu, což městský soud respektoval. Zejména zde poukázal na velký okruh akcionářů (cca 2 000), na které se stěžovatel obrátil. Dále poukázal na způsob jeho jednání, kdy stěžovatel zvolil své logo a název a formální sídlo (k sídlu srov. bod [56]) tak, aby byly schopny vyvolat záměnu se Střediskem cenných papírů.

[97] Jeho dopisy ze dne 6. 8. 2004 a 5. 4. 2005 byly formulovány tak, aby budily klamný dojem, že stěžovatel je jediný subjekt, přes nějž je možno akcie vyzvednout. Při tom poukazoval na § 113 odst. 13 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, dle něhož pokud si vlastník cenného papíru po přeměně zaknihovaného cenného papíru na listinný tento cenný papír ani v dodatečně stanovené lhůtě nepřevezme, prodá jej emitent prostřednictvím obchodníka s cennými papíry. Stěžovatelovy dopisy lze hodnotit jako zavádějící z toho pohledu, že adresátům bylo zamlčeno, že si listinné cenné papíry mohou vyzvednout též sami, ale naopak působily tak, že vyzvednutí probíhá jen skrze stěžovatele.

[98] Na stěžovatelových dopisech byla uváděna smyšlená osoba a u ní smyšlená funkce (Ing. J. Š., CSc., ředitel divize služeb), již v předchozím rozsudku v dané věci (sp. zn. 9 Afs 127/2007) zdejší soud pojednal o tom, že sám stěžovatel uvedl, že se nečlenil na divize, tudíž neměl ani jejich ředitele, a dále z vyjádření Policie České republiky vyplynulo, že pan Š. nebyl oprávněn užívat akademické tituly a se stěžovatelem nespolečně pracoval.

V. h) Výše pokuty a námitka jejího likvidačního charakteru

[99] Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 1 500 000 Kč. Správní orgány hodnotily, zda pokuta v této výši by pro stěžovatele nebyla likvidační, přičemž se snažily rozkrýt jeho majetkovou situaci.

[100] Touto otázkou se ke skutkovému stavu, který zde byl k 7. 12. 2005 (datum vydání rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry o rozkladu), Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém minulém rozsudku sp. zn. 9 Afs 127/2007 v dané věci (viz č. l. 300 odkazovaného rozsudku). Zde bylo poukázáno na to, že účetní doklady týkající se let 2004 a 2005, které byly předloženy do vyšetřovacího spisu a které nezachycovaly žádný pohyb na účtech, se dostaly do rozporu s dalšími skutečnostmi a tvrzeními stěžovatele. Rozpor byl spatřován v tom, že dle stanov jsou příjmem sdružení mj. mimořádné příspěvky od drobných akcionářů na základě zhodnocení jejich cenných papírů s přispěním činností vyvíjených sdružením, mimořádné výtěžky

vzniklé z rozdílů nákupních a prodejních cen akcií do jeho majetku. Příjem finančních zdrojů tohoto typu stěžovatel potvrdil v přípisě nazvaném „vyjádření ke správnímu řízení - Č.j. 51/So/62/2004/1 ze dne 1. 9. 2004“, kde uvedl, že jeho příjmy tvořily též vstupní, roční a mimořádné příspěvky, dary a finanční půjčky (viz č. l. 27 správního spisu). Shodné tvrzení bylo obsaženo v přípisě ze dne 10. 12. 2004 nazvaném „vyjádření ke správnímu řízení - Č.j. 51/So/62/2004/1“ a v rozkladu ze dne 15. 12. 2004 (viz č. l. 43 a 56 správního spisu). V žalobě ze dne 17. 1. 2006 stěžovatel zdůraznil, že finanční příspěvky by mu byly v případě nákupu akcií společnosti ŠTI Holding poskytnuty na úvěr a že režijní náklady za něj byly zaplacený jiným subjektem, což byly další skutečnosti, na jejichž absenci v účetnictví bylo poukázáno v rozsudku sp. zn. 9 Afs 127/2007.

[101] K tomu lze dodatečně poukázat i na samotná sdělení stěžovatele, kde popisoval svou činnost. Ve „vyjádření ke správnímu řízení – Č.j. 51/So/62/2004/1“ ze dne 10. 12. 2004 při obhajobě díkce jím formulovaných všeobecných podmínek poznamenal (č. l. 44 správního spisu), že „*poskytovatel [tj. stěžovatel, pozn. NSS] se zavazuje za klienty bradit po dobu i mnoha let veškeré náklady, např. i statisícové náklady na soudní posudky a soudní spory, aniž by měl v té době sám nárok na jakoukoli úbradu.*“ V rozkladu ze dne 5. 9. 2005 bylo pod bodem 22. (č. l. 260 správního spisu) uvedeno, že náklady na stěžovatelovu činnost „*dosahují statisícových nákladů, v případě dalších náročnějších činností, zejména soudních sporů s majoritními vlastníky, kteří disponují kapitálem v řádu miliard korun a jsou zastupováni renomovanými advokátními kancelářemi, mohou představovat i miliónové sumy.*“ Zdejší soud konstatuje, že tato vyjádření dokladují stěžovatelovu představu o finanční náročnosti jeho činnosti a mají vypovídací hodnotu o jeho majetkových kapacitách. Těžko si lze představit, aby stěžovatel provozoval činnost, jejíž finanční náročnost vyčísloval v milionových sumách, aniž by pro tuto činnost měl potřebné zdroje či aniž by je byl schopen v případě potřeby získat.

[102] Za takové situace Nejvyšší správní soud v minulém rozsudku aproboval úvahu správních orgánů, které při hodnocení majetkové situace stěžovatele vyšly z jím deklarovaného cíle shromáždit 3 % akciových podílů společnosti ŠTI Holding, což představovalo částku 6 935 970 Kč. V návaznosti na takto pojatý cíl bylo vyhodnoceno, že tehdejší pokuta ve výši 2 000 000 Kč nemá likvidační charakter (v původních správních rozhodnutích, jichž se týkal rozsudek sp. zn. 9 Afs 127/2007, byla pokuta uložena za jednání ve vztahu k akciím společností ŠTI Holding a Teplárna České Budějovice; v nynějších správních rozhodnutích se pokuta ve výši 1 500 000 Kč týká jen akcií společnosti ŠTI Holding).

[103] Po zrušení původních správních rozhodnutí ve věci stěžovatel předložil ve správním řízení účetní výkazy týkající se let 2005 až 2008. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem předložené výkazy nijak nepostihují náklady na hromadné zaslání dopisů, o nichž bylo pojednáno v části V. b) a které musely být vynaloženy. K danému lze doplnit, že ve „vyjádření účastníka řízení k podkladům rozhodnutí – 51/So/91/2004“ ze dne 12. 3. 2009 stěžovatel uvedl (č. l. 528 správního spisu), že mezi ním a jeho jednatelem Tomášem Tauferem byla uzavřena dohoda, že po dobu 5 let od vzniku sdružení budou veškeré náklady hrazeny Tomášem Tauferem s tím, že tyto náklady budou později stěžovateli vyúčtovány. Zdejší soud konstatuje, že i pokud by měly vztahy mezi stěžovatelem a jeho jednatelem probíhat naznačeným způsobem, tak není zřejmé, proč se částky vynaložené na zaslání dopisů, u nichž šlo očekávat, že budou stěžovateli vyúčtovány, neobjevily na dohadných účtech pasivních.

[104] V každém případě je možné konstatovat, že náklady na zaslání dopisů, které byly ve velkém množství zaslány, nenachází žádný odraz v předložených účetních výkazech. Aniž by bylo třeba jakkoli hodnotit pečlivost, s jakou byly výkazy sestavovány, je možno konstatovat, že nepostihují-li z jakéhokoli důvodu výdaje, které se ke stěžovatelově činnosti vázaly, nelze je mít za dostatečně vypovídající zdroj informací o jeho majetkové situaci.

[105] Ve svém předchozím rozsudku v dané věci Nejvyšší správní soud poukázal rovněž na to, že ve spise je založen dopis stěžovatele ze dne 15. 11. 2005 adresovaný panu V. T., ve kterém stěžovatel požaduje úhradu poplatku ve výši 30 % z prodejní ceny, tj. 15 000 Kč. Ve stěžovatelem předloženém výkazu zisku a ztráty k 31. 12. 2005 není vznik ani zánik této nárokované pohledávky mezi výnosy a náklady vůbec zanesen. V předložené rozvaze k 31. 12. 2005 přitom stěžovatel tvrdil, že nemá žádný majetek (ani pohledávky). Pokud by dluh protistrany odpovídající této stěžovatelově pohledávce zanikl jinak než splněním, mělo by se to v předložených výkazech projevit v nákladech. Pokud by došlo k úhradě dané částky, mělo by být buď z rozvahy k 31. 12. 2005 patrné zvýšení aktiv, nebo by měl být z výkazu zisku a ztráty patrný náklad, k jehož úhradě bylo získaných 15 000 Kč použito. Předložené výkazy však uvedené vůbec nepostihují. Opětovně tak lze konstatovat, že o nárokované částce 15 000 Kč a jejím dalším osudu předložené účetní výkazy nevypovídají, lze tak pochybovat, že skýtají celistvý obraz o aktivitách stěžovatele. Jde tak o další okolnost, která nasvědčuje tomu, že stěžovatelem předložené účetní výkazy nemají dostatečnou vypovídací hodnotu o jeho majetkových poměrech a v daném ohledu je tak nebylo možno zohledňovat.

[106] Jak bylo již uvedeno, Nejvyšší správní soud v minulém rozsudku ve věci ve vztahu ke skutkovému stavu k 7. 12. 2005 shledal, že tehdy uložená pokuta ve výši 2 000 000 Kč by pro stěžovatele neměla likvidační charakter. Nynější hodnocení se vztahuje k 27. 8. 2009, kdy bylo vydáno rozhodnutí žalované. V řízení však nevyšly žádné skutečnosti, z nichž by se dalo dovodit, že by od konce roku 2005 došlo ke zhoršení majetkové situace tak, že by pokuta ve výši 1 500 000 Kč měla nově nabýt likvidačního charakteru. Vypovídací hodnota stěžovatelem předložených výkazů týkajících se let 2005 až 2008 byla totiž vážným způsobem zpochybněna (viz body [103] až [105] tohoto rozsudku). To navíc za situace, kdy sám stěžovatel deklaroval připravenost hradit náklady v řádech stovek tisíců až milionů korun po mnoho let od roku 2004, resp. roku 2005 (viz bod [101] tohoto rozsudku). Stěžovatel ani neoznačil žádné konkrétní skutečnosti, které by měly nastat a které by mu v průběhu následných let měly bránit v deklarované schopnosti nést finanční zátěž v milionových řádech.

[107] Správní orgány tak hledaly způsob, jak zhodnotit majetkové kapacity stěžovatele. Základem této úvahy byl stěžovatelem deklarovaný cíl shromáždit 3 % akciových podílů společnosti ŠTI Holding, přičemž správní orgány dospěly k závěru, že výše tohoto podílu představuje částku 6 935 970 Kč. Tato částka pak podepřela závěr, že pokuta ve výši 1 500 000 Kč nebude pro stěžovatele likvidační. Již v minulém rozsudku ve věci právě nastíněnou úvahu správních orgánů zdejší soud označil za jasné, přehledné a pochopitelné zhodnocení stěžovatelovy majetkové situace, které vychází ze skutečností zjištěných ze správního spisu. Na tomto hodnocení Nejvyšší správní soud setrvává. Lze jen stručně dodat, že takové zjištění plně navazuje na vyjádření samotného stěžovatele shrnutá v bodě [101] tohoto rozsudku, z nichž je patrné, že finanční náročnost stěžovatelových aktivit může dosáhnout po mnoho let i řádů milionů korun, na což byl plně připraven.

[108] V prvostupňovém správním rozhodnutí bylo v souvislosti se závěrem o potřebnosti částky 6 935 970 Kč poukázáno i na rozsah stěžovatelovy činnosti spočívající v oslovení přibližně 2 000 akcionářů. Zdejší soud konstatuje, že za plné logické a odpovídající okolnostem případu považuje hodnocení, že k získání 3 % akciových podílů ve společnosti ŠTI Holding bylo třeba oslovit velké množství drobných akcionářů. Poukaz na velké množství oslovených akcionářů nebyl výlučný podklad závěru o potřebnosti částky 6 935 970 Kč, ale šlo o jednu z více skutečností, jimiž správní orgány podložily svá hodnocení. Z tohoto důvodu zdejší soud považuje za nepřipadnou námitku, že stěžovateli není jasné, jak bylo možno na základě zaslání zhruba 2 000 dopisů dospět k závěru o potřebnosti částky v řádech milionů korun.

[109] V dané souvislosti lze taktéž vyvrátit námitku, že správní orgány i krajský soud nedůvěryhodnost účetních výkazů dovozovaly taktéž z toho, že nešlo o výkazy autorizované. Dle stěžovatele však právní řád nezná žádnou autorizaci účetních výkazů a stěžovatel tak ani netuší,

co je tímto pojmem míněno. S danou námitkou Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Správní orgány, zejména pak žalovaná, ve svých rozhodnutích popsaly, jaké pochybnosti o předložených výkazech vyvstaly a jaké stěžovatelem tvrzené skutečnosti výkazy vůbec nepostihovaly. Za této situace bylo poukázáno na to, že výkazy nejsou nikým autorizovány, resp. že jsou neověřené a neověřitelné. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že vypovídací hodnota předložených výkazů byla zásadním způsobem zpochybněna, za této situace není pochybením, když správní orgány zdůraznily, že předložené výkazy nebyly prověřeny či ověřeny ze strany jiné osoby, a tudíž ani tímto způsobem nebyla zvýšena jejich důvěryhodnost. To platí i za situace, kdy by takové ověření nebylo stěžovatelovou povinností. Současně ke kasační námitce zdejší soud poznamenává, že pro posouzení toho, co z účetních výkazů vyplývá, není třeba ustanovovat znalce, jelikož nešlo o natolik odborně náročnou otázku, o níž by si správní orgány a soudy nemohly učinit úsudek samy.

V. i) Námitka nepotřebnosti cca 7 milionů Kč k dosažení cílů stěžovatele

[110] Žalovaná se neztotožnila s námitkou, v jejímž rámci stěžovatel dovozoval, že aniž by disponoval částkou 6 935 970 Kč, mohl dosáhnout svého cíle získání 3 % akciového podílu. Stěžovatel v rozkladu ze dne 22. 5. 2009 (č. l. 601 správního spisu) tvrdil, že toho lze dosáhnout takto: „*subjekt X obecně může např. nakoupit akcie klidně v objemu X miliard Kč, tyto obratem převést na investora, tento další investor za to může subjektu X zaplatit finanční částku X miliard Kč a subjekt X může následně tuto finanční částku X miliard Kč vyplácet původním akcionářům.*“ Žalovaná ve svém rozhodnutí tuto úvahu považovala za obecně možnou, nicméně neodpovídající okolnostem nynějšího případu.

[111] Zmíněné okolnosti nynějšího případu jsou následující. Již v předchozím rozsudku ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286, se v dané věci ve vztahu ke stěžovateli Nejvyšší správní soud zabýval učiněnými rubopisy týkajícími se hromadných listin na akcie. Pakliže by měla v bodě [109] citovaná obecná spekulace stěžovatele odpovídat okolnostem nynějšího případu, mohl ji stěžovatel rozvést právě ve vztahu k těmto rubopisům. To však neučinil a ponechal ji pouze v teoretické rovině, aniž by poukázal na jakýkoli reálný průmět do jeho činnosti v nynější věci. Jinými slovy stěžovatelovo obecné tvrzení, že určitým bylo možno v obecné poloze postupovat, neznamená, že tak skutečně postupoval.

[112] Zároveň lze úspěšně pochybovat o slčitelnosti takového prohlášení s deklarovaným cílem „*získat alespoň 3 % akcií na svolání mimořádné valné hromady pro řešení a žádání všech sporných činností společnosti ŠTI Holding*“ (citace z „*vyjádření ke správnímu řízení – Č.j. 51/So/62/2004/1 ze dne 1. 9. 2004, č. l. 26 správního spisu*). Není totiž zřejmé, jak by při postupu, při němž jsou *obratem* převáděny na investora akcie postupně získávané od drobných akcionářů, mohl stěžovatel zajistit to, aby zároveň sám disponoval 3% podílem akcií.

[113] Lze tak shrnout, že spekulativní a hypotetické vyznění námitky v rozkladu spojené s tím, že stěžovatel ani nenastínil konkrétní odraz ve svém postupu, k čemuž přistoupil rozpor takového postupu s cílem, který sám deklaroval, představují žalovanou odkazované okolnosti nynějšího případu, jichž se týkaly ty části jejího rozhodnutí, na které odkázala.

[114] Je sice nutné poznamenat, že konstatování o tom, že daná námitka v rozkladu neodpovídá okolnostem případu, a následný prostý odkaz na předchozí části jejího rozhodnutí představují poměrně stručně vypořádání námitky, nicméně v rozsudku ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, zdejší soud dovodil, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí o ní; tento závěr lze vztáhnout i k námitkám uplatněným ve správním řízení, které nejsou prověřovány *ex offio*. Charakter uplatněné námitky v rozkladu, která postrádá ukotvení ke konkrétně popsaným krokům stěžovatele a pojednává o pouhé teoretické možnosti, nutně nevyžaduje podrobný rozbor k tomu, aby byla vyvrácena.

[115] Bez významu není ani skutečnost, že již v předchozím rozsudku v dané věci Nejvyšší správní soud vyslovil svůj právní závěr týkající se požadavků na kvalitu námitek brojících proti závěru správních orgánů o nutnosti disponovat částkou 6 935 970 Kč. Zdůraznil zde, že pokud chce brojit proti jasnému, přehlednému a pochopitelnému hodnocení jeho finanční situace ze strany správních orgánů, které vychází ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, nemůže se omezit jen na nepodložená tvrzení o své situaci, ale musí přednést kvalifikované tvrzení (viz č. l. 299 rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 127/2007 - 286). Stěžovatel si tak musel být velmi dobře vědom toho, jaké požadavky by měly jeho námitky a tvrzení splnit, uplatněná námitka v rozkladu ze dne 22. 5. 2009 tomu však zjevně neodpovídá. I z tohoto důvodu je její stručné vypořádání žalovanou akceptovatelné.

[116] Vůči městskému soudu pak stěžovatel směřoval námitku, že nebyla vypořádána žalobní námitka, v níž v řízení před žalovanou poukázal na nepotřebnost cca 7 milionů Kč k dosažení jeho cílů. Napadený rozsudek zdejší soud za nepřezkoumatelný nepovažuje. Městský soud totiž zdůraznil požadavek na kvalifikované tvrzení o majetkové situaci, který vycházel z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci a jemuž předmětná námitka v rozkladu nevyhověla. Městský soud rovněž uvedl, že stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti pro posouzení jeho majetkové situace neuvedl. Výslovně pak do svého rozsudku městský soud vtělil závěr, že rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné nepovažuje. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil námitce, že městský soud opomněl žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, kterou stěžovatel spojoval s potřebou cca 7 milionů Kč.

*V. j) Majetkové poměry stěžovatele v roce 2009, majetkové poměry obecně
a přezkoumatelnost rozsudku městského soudu*

[117] O majetkové situaci stěžovatele ve vztahu k roku 2009 bylo již pojednáno v části V. h) tohoto rozsudku. Hodnocení městského soudu ve vztahu k této otázce je z jeho rozsudku patrné. Městský soud totiž pojednal o nedůvěryhodnosti stěžovatelem předložených účetních výkazů, zdůraznil, že stěžovatel nijak nepředložil konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval namítaný likvidační charakter pokuty nebo z nichž by bylo patrné zhoršení jeho majetkové situace od roku 2005. V napadeném rozsudku bylo poukázáno rovněž na to, že stěžovatel nijak neprokázal své tvrzení, že nemá dostatek finančních prostředků. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu proto v daném ohledu není důvodná.

[118] V kasační stížnosti byla dále uplatněna námitka, že se městský soud věcně nezabýval žalobními námitkami, které se týkaly stěžovatelovy majetkové situace obecně a nedůvěryhodnosti jeho účetnictví. Této souhrnné námitce nepřezkoumatelnosti zdejší soud nepřisvědčil.

[119] Judikatura zdejšího soudu připouští pro případ, je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími, ze strany krajských soudů, resp. městského soudu odkázat na přezkoumávané rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný jako č. 1350/2007 Sb. NSS). Nelze tak spatřovat pochybení městského soudu v tom, že odkázal na rozhodnutí správních orgánů, jejichž podstatný obsah shrnul. Tato rozhodnutí podrobně rekapitulovala, z jakých důvodů neposkytovaly žalobcem předložené účetní výkazy obraz jeho majetkové situace.

[120] Dále lze s odkazem na Ústavní soud poznamenat, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (viz bod 68. nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publikovaného jako N 26/52 SbNU 247).

[121] Městský soud se ve svém rozsudku zabýval hodnocením majetkové situace stěžovatele a námitkou likvidačního charakteru pokuty. Ve svém rozhodnutí uvedl ucelené hodnocení těchto otázek. Ty závěry správních orgánů, které ve svém rozsudku popsal a přezkoumal, odůvodňují závěr o tom, že stěžovatelem předložené účetní výkazy nemají dostatečnou vypovídací hodnotu o jeho majetkových poměrech, dále o tom, že způsob, jak si o těchto poměrech učinily úsudek správní orgány, je racionální a podepřený skutkovými okolnostmi, přičemž ve vztahu k těmto zjištěním není výše pokuty pro stěžovatele likvidační.

[122] Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. náleze ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; náleze ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či náleze ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565). V rámci uplatněné námítky nepřezkoumatelnosti však stěžovatel poukazyval na jednotlivé dílčí argumenty vážící se k jeho majetkovým poměrům a sankci. Ucelená právní argumentace městského soudu, která ve všech svých podstatných rysech obstála v přezkumu Nejvyššího správního soudu založeném na věcných kasačních námitkách, vyjasnila důvody, které městský soud shledal dostatečnými k závěru o majetkových poměrech stěžovatele a o tom, že pokuta nemá pro stěžovatele likvidační charakter.

[123] Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

VI. Závěr a náklady řízení

[124] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[125] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu